



10 ÅR MED UDSTILLINGER

Af Trine Piltoft

Da vi i bestyrelsen snakkede om at temaet i blad 3 skulle være udstillinger, begyndte jeg at tænke tilbage på nogle af de oplevelser jeg har haft gennem de sidste 10 år.

Jeg blev helt nostalgisk, og besluttede mig for at skrive om nogle af disse oplevelser - og der har været MANGE; nogen sjove, nogen knapt så sjove, nogen forvirrende, nogen euforiske osv. Men lad mig nu begynde fra begyndelsen.

Da jeg i 1994 købte min første kat, var jeg med det samme klar over, at det skulle være en kat med stamtavle, så jeg kunne udstille den. Det var ikke bare „en hyggekat“ jeg ville have. Jeg gjorde det, som jeg i dag ikke ville anbefale kommende udstillere at gøre - jeg købte nemlig den første jeg var ude at se på og som jeg faldt pladask for. Min dejlige rødspottede orientaler Bastian, som den dag i dag lever hos mig som en ældre kastratherre på 11 år. Og nu må I endeligt ikke misforstå mig - jeg ville ikke gøre købet om, men når det er en udstillingskat man vil have er det en god idé at sondere markedet lidt først.

Jeg anede nemlig INTET om hvordan en orientaler skulle se ud, men opdrætteren mente godt at han ville kunne udstilles, og der gik da heller ikke længe før jeg havde meldt ham til den første udstilling.

Sommerfuglene i maven flagrede lystigt rundt da datoen

for udstillingen nærmede sig, og jeg har stadig svage erindringer om total forvirring da vi endeligt troppede op. Jeg havde tidligere været med på hundeudstillinger, så jeg troede at jeg vidste lidt. Det gjorde jeg IKKE...

Jeg skal ikke belemre jer med forvirringen omkring dyrlægekontrol, at finde sit bur, at pynte det osv. osv.. Blot vil jeg fortælle at da Bastian endeligt skulle til bedømmelse var jeg så nervøs, at jeg ikke husker en disse om det.

Det jeg husker er at Bastian blev NOMINERET - kan I tænke jer...min kat blev nomineret på sin allerførste udstilling? Jeg var selvfølgelig sikker på at den lille røde kat jeg havde købt, var en stor, stor udstillingsstjerne. At han ikke vandt Best in Show betød mindre - dommerne skulle bare lige få øjnene op for det samme som jeg havde gjort....nemlig at her var STJERNEN !!!

At Bastian blev nomineret viste sig at skabe et mindre oprør på udstillingen. Hvad jeg ikke var helt bevidst om var nemlig at Bastian til nomineringen havde slået en kat ved navn Haslund's Indiana Jones - en kat der senere blev Verdensvinder ikke mindre end 4 gange, og som nok er lidt af en legende inde for racen. Ham slog min Bastian altså...

Det betød at alle valfartede hen til mit bur for at tage kræet nærmere i øjesyn... Folk var bestyrkede - „hvordan kunne han dog have slået



De to det hele startede med. Player's Mosaik, og Dejbjærgs Bastian

Indiana Jones??“ og „har I set hans øjenfarve - de er jo gule og ikke grønne??“.

Sidstnævnte kommentarer var ikke ondt ment, men jeg hørte dem desværre....og blev noget fortørnet. Vidste de måske mere end dommeren? Hvad bildte de sig ind at stå der og kritisere min lille nye stjerne? Hvad jeg ikke vidste, var at de omtalte personer var nogle endog meget erfarne opdrættere, der såmænd blot på denne egen måde ytrede udtryk for at dommeren vist havde været halvblind...

For hastigt at springe videre til næste udstilling Bastian var på, så var det en 2 certifikats udstilling. Den ene dag gik det fint - dog uden nominering, men den næste dag var Bastian oppe hos en svensk dommer ved navn Ejwor Andersson. Denne dommer TILLOD sig at undlade at give min Bastian sit certifikat, fordi...han havde dårlig øjenfarve!!!

Nu stod verden da ikke længere - var der mon slet ingen der var klar over at JEG i en kattebog havde læst at røde orientaler har ravgule øjne?? Den bog jeg havde læst det i, blev efter hjemkomsten igen gennemygget. Jo, jo - der var et billede af en rød orientaler, og ved billedteksten stod der - „Røde orientaler har ravgule øjne“. Lad mig bare sige at



jeg ret hurtigt fandt ud af at denne bog nok ikke var særlig pålideligt som kilde, og at jeg hurtigt fandt ud af at både dommeren og de øvrige havde ret. Bastians øjenfarve var ikke noget at råbe hurra for.... Da han samtidigt konstant gik rundt med en madpakke under maven (han var og er den dag i dag ret så madglad), og i øvrigt ikke brød sig særligt meget om udstillinger fik han lov at blive herhjemme. Her har han så hygget sig lige siden, og er alle tiders legeonkel for killinger. Bastian er min altid stabile klippe - sund, rask og stærk - men han blev altså aldrig nogen udstillingsstjerne. Og det behøver alle katte altså efter min mening heller ikke at være.

Nå, men ret hurtigt efter at jeg havde købt Bastian, havde jeg desuden købt endnu en orientaler - en bruntortie hunkastrat ved navn Player's Mosaik. Hun var voksen og allerede steriliseret da jeg købte hende, og havde tidligere været udstillet med pæne resultater, så hun skulle selvfølgelig også udstilles. Sigg, som hun blev kaldt, var ikke en ekstremt typet showkat, men hun var stor, smuk, harmonisk og uden fejl, og hun klarede sig da også rigtig godt på udstillinger. I tidens løb har hun opnået utallige nomineringer og også mange gange vundet Bedste hunkastrat.

Sigg er nok den kat jeg har haft flest oplevelser med. For at nævne nogle få, så var hun engang med på en 3 certifikats udstilling i Østrig/Tjekkiet. Jeg havde en kat mere med, og på denne udstilling slæbte jeg 3 dage i træk den ene store pokal efter den anden ned fra



Player's Mosaik og en glad ejer slæber præmier ned fra scenen. scenen...de skulle alle fragtes hjem, og behøver jeg fortælle at de bestemt ikke var lige kønne...?

Da jeg den sidste dag skulle slæbe alt mit pikpak op i bussen efter flere gange at have forsøgt at pakke om, blev jeg nærmest buet ud - men det var selvfølgelig kun for sjov. Udover at jeg på denne udstilling vandt, og vandt og vandt... må jeg sige at selve turen var fantastisk. Vi kørte i sovebus, og særligt komfotabelt var det ikke. Men sikke en atmosfære! På vej derned osede bussen ligefrem af glæde og forventning, og hjemad var det en flok meget trætte og glade (i hvert fald de fleste af os) kattermennesker, der på tværs af alder, katteracer mv. hyggede sig enormt.

En anden meget stor oplevelse var da jeg for første og eneste gang udstillede i Norge. Det var før den tid hvor udstillere begyndte at valfarte til de nordiske lande, og jeg var den første dansker i kategori IV gruppen til at udstille i Norge. Og så var udstillingen ikke mindre end Skandinavisk Winner Show! Pyha hvor var der meget for-

arbejde, og meget der skulle undersøges. Rabiesattester, indførelstilladelse, flybilletter mv. mv. Faktisk husker jeg tydeligt da jeg ikke særlig lang tid før vi skulle rejse endeligt fik min indførelstilladelse...TIL HUND!! Forvirringen var komplet, og da jeg forsøgte at telefonere til Norge og gøre mig forståeligt at der var sket en fejl, tog det lang tid før de forstod hvad jeg mente (de nordiske sprog er ikke helt ens, skal jeg hilse og sige). Jeg var ikke alene afsted - Vibeke Lerche m. opdrættet Battlefield's og jeg tog turen sammen, og vi boede hos noget af Vibeke & Søren's familie. De var enormt gæstfrie...vi var både ude at sejle, blev bispist som konger og baroner, og samtidigt blev vi sørme fragtet frem og tilbage til udstillingen der løb over 2 dage. Åbenbart havde flyveturen været lidt rigeligt for Sigg, og hun var blevet en smule stresset. Den første nat brillerede hun derfor med at tisse på dynen (som tilhørte værtsfamilien). Nej hvor var jeg flov...men derefter fald Sigg heldigvis til, og klarede resten af turen med bravour.

Selve udstillingen var en fantastisk oplevelse, vi snakkede med en masse søde mennesker, så en masse flotte katte og i det hele taget var stemningen på udstillingen helt eminent. Præsentationen af dommerne husker jeg var helt speciel, med flag og musik. Kronen på værket var dog at Sigg fik sit sidste udenlands-certifikat og dermed blev Europa Premier...og jeg var lettet og glad. Oven i blev hun nomineret, så vi tog glade og mættede hjem fra en begivenhedsrig og stemningsfyldt tur.



En tur der nok altid for mig vil stå som en af de bedste jeg har været på.

Af andre udstillinger jeg tydeligt husker, var bl.a. den udstilling hvor jeg første gang havde kuld med. At udstille en kat der klarer sig godt er jo altid dejligt, men følelsen af for første gang at stå med noget man selv har opdrættet er noget ganske særligt. Kuldet blev bedste kuld, hvilket jo ikke gjorde glæden mindre - og oven i købet fik de af dommeren Eileen Jones, tildelt en specielkocarde.

Af dette kuld skulle jeg selv beholde en skøn lille ebony-pige (Piltoft's Asian Pearl), og hun blev på samme udstilling Best in Show. Nu havde jeg så endeligt fået min udstillingsstjerne?...nå ja - stjerne og stjerne var måske for meget sagt. I hvert fald klarede hun sig, trods diverse småmangler, rimeligt pænt på udstillinger. Det er da også blevet til en del nomineringer, BOX og enkelte BIS, men ligefrem en stjerne blev hun vist aldrig. Kun i mine øjne - og det er vel det vigtigste? Hun havde dog et ganske særligt temperament, og mange af de omtalte nomineringer er simpelthen nogle hun har charmet sig til. Hun var på sin egen særlige måde en rigtig showkat - for hun ELSKEDE virakken og opmærksomheden på udstillingerne. Ørene blev sat ned, øjnene knebet i så hun fik et enormt mean look, og så stirrede hun olmt på dommeren, alt imens hun spandt og gned sig op af dem.

Asian Pearl, der i daglig tale blev kaldt for Tøsen, blev mor til flere dejlige kuld, og fra hen-



Piltoft's Asian Pearl. Hun var en fornøjelse at have med på udst.

des sidste kuld beholdt jeg en bruntortie datter ved navn Piltoft's Eternal Flame. Jamen NU måtte jeg da så have opdrættet „STJERNEN“? Ak nej - Flamme var en pæn og nydelig kat - med en iøvrigt helt fantastisk øjenfarve, og flotte tortiefarver. Men hun manglede lige „det sidste“ - certifikaterne fik hun uden problemer, og et par enkelte nomineringer blev det også til, men stjerne blev hun kun i mine øjne.

Nå, men med Flamme har der dog alligevel været et par særlige oplevelser. Særligt husker jeg verdensudstillingen i Prag 2000.

De af jer der har prøvet at være på en verdensudstilling, ved godt at det er en ganske særlig oplevelse. Hele den internationale atmosfære, de kæmpestore haller med rækker og rækker af de smukkeste eksemplarer indenfor racerne. Jo - det er noget helt særligt. Og klarer man sig godt bliver man også mere glad end normalt.

Kan I derfor forestille jer hvor stor jublen var da Flamme om lørdagen på udstillingen fik tildelt et BIV (Best in Variety)? De stakkels folk jeg fulgtes med derned har nok haft rødglødende ører af min glade snakken hele aftenen...og af at høre om forventningerne til næste dag hvor nomineringerne skulle foretages for at blive efterfulgt af det store Best in Show. Dobbelt så stor var skuffelsen, da det viste sig at stewarden havde lavet en fejl, så det var IKKE min kat der var blevet BIV, men en anden kat...Nå, men skuffelser må man lære at acceptere hvis man vil udstille, og man kommer jo over dem. Og det var trods alt en god udstilling!

Siden er flere katte blevet indkøbt, og en enkelt af disse må siges at have klaret sig ret pænt - især mens hun stadigvæk var fertil. Som kastrat har Kirsty, som hun hedder, fået hård konkurrence, og jeg har med mine 10 år som opdrætter og udstiller, stadigvæk til gode at eje en decideret udstillingsstjerne - måske kommer det en dag. Hvem ved? Det jeg ved er at det godt kan være sjovt at udstille alligevel, og det vigtigste - ja det er trods alt at alle min katte går rundt herhjemme og er mine helt personlige stjerner.



Kirsty v.d. Grünstiege bliver her præsenteret for dommeren.